

PRIČA

TUGA-BUGA

Kad je djevojčica Buga navršila četiri godine mama i tata su je odlučili upisati u vrtić. Bugu je do toga dana čuvala njezina baka Jana. I svi su zbog toga bili sretni. Mama i tata jer su mogli biti bezbrižni na poslu, baka Jana jer je bila korisna i jer je silno voljela Bugu, djed Jura jer nije morao sam plijeviti gredice svog malenog povrtnjaka. A najsretnija je bila Buga.

Baka joj je dopuštala da joj pomaže kuhati, pospremati, zalijevati cvijeće. Naročito je voljela, uoči blagdana, pomagati baki mijesiti kolače. Djed Jura joj je dopuštao da sudjeluje u svim poslovima oko njege povrtnjaka. Čak joj je pomogao da jednu gredicu ogradi kamenčićima te je tako Buga dobila svoj vlastiti povrtnjak. A to je bio i povrtnjak i cvjetnjak. Bilo je tu, naravno, puno cvijeća i Buga je bila silno ponosna. I djed Jura. I baka Jana. I mama i tata također.

A znate kako mama i tata uvijek žele najbolje za svoje klinge i klinceze. Takvi su, naravno, bili i Bugini mama i tata. Neprestano ih je mučilo da Bugi nešto nedostaje. I bili su u pravu. Buga se uopće nije družila sa svojim vršnjacima. Nije imala niti jednu prijateljicu!

Na rođendane su joj dolazili samo odrasli. Nekakve tete i strižeki koji su, još k tome, dovodili svoju već poodraslu djecu. A ta djeca se nisu htjela igrati s Bugom. Jednom joj je jedan takav dječak rekao da je klinka! Na njezinom rođendanu! Na njezinom vlastitom rođendanu. Zato se Buga i nije osobito radovala svom četvrtom rođendanu. I mama i tata su odlučili upisati Bugu u vrtić. Baka i djed su se složili. Buga će od sada k njima dolaziti nedjeljom i praznicima.

Došao je i taj dan. Bugin prvi dan u vrtiću.

Mama i tata su ostali s njom pola sata, a onda su morali na posao. Buga je ostala u vrtiću. Tužna i sama. Istina, u vrtiću je bilo puno djece, ali Buga nije nikoga poznavala. Djeca su se igrala a Buga je sjedila sa strane i samo ih gledala. Bila je silno tužna. Kao nikada. Skoro kao nikada. Jednom je već bila tužna i to kad je morala ostatu u bolnici. Trajalo je kratko, tek nekoliko dana. Nakon operacije krajnika, Bugu su pustili kući. Ali ona se još sjećala tog osjećaja.

I sad je opet bio tu. Toliko ju je obuzeo da nije mogla niti plakati. Samo je povremeno teško uzdahnula. Bila je tužna, tužna, tužna. Teta ju je nekoliko puta pozvala da se priključi igri, ali Buga nije mogla. Tolikoje bila tužna.

A onda je teta rekla: *Ti si Buga jedna tuga. Buga–Tuga. Želiš li razgovarati o tome?*

Dugo je teta pričala Bugi. Ponešto je i Buga rekla teti. Onoliko koliko joj je tuga dopuštala. Nakon razgovora teta joj je pročitala jednu slikovnicu. A onda joj je pomogla da se spremi za izlazak na dvorište. Tamo se upoznala s nekom djecom. I saznala je da su i ona donedavno isto bila tužna, tužna, tužna. Buga je vidjela da su sada vesela. Tako je odmah shvatila da tuga nije neka teška i duga bolest i da će proći.

Buga je bila tužna još samo nekoliko dana. Svakoga dana, doduše, sve manje. A onda više nije bila tužna. Samo se ponekad sjetila tuge, i to uvijek kad bi neko novo dijete došlo prvi dan u vrtić.

Buga bi mu prva prilazila. Postala je pravi stručnjak za tugu. Tako joj je i ostalo ime Buga-Tuga. Razumjela je taj osjećaj. Znala je sve o njemu. Znaš li i ti?

Marica Milčec

PRIČA

PRIČA O LJUTKU I SRDIŠKI

Poznajem vam ja Ljutića i Srdišku. A vi? Poznajete li ih vi? Ne? Onda dobro. Sad ćete ih upoznati. Zapravo, prepoznati. Jer, već ih poznajete, samo to do sada niste znali.

Ljutić i Srdiška su brat i sestrice. Vrlo su slični, osim u jednom: Ljutić se ljuti, a Srdiška se srđi. I nikada se ne dogodi da se slučajno Ljutić srđi a Srdiška ljuti. A ljute se i srde cvrlo često. Nekada i bez razloga. A onda navale jedno na drugoga. Bude tu i potezanja za uši i kosu. Eto, baš preključer Srdiška je u srdžbi svog brata Ljutića povukla za nos.

Ma što povukla! Vukla ga je, i to jako. Toliko jako da se sva zacrvenila, zajapurila i zadržurila. a kako je tek njemu bilo? To je teško i zamisliti.

Ljutić se znao ljutiti i bez razloga, a sada je imao razlog. I to kakav! I on se sav zacrvenio, zajapurio i razljutio. Tko zna kako bi sve to završilo da ih nisu rastavili mama Srdžba i tata Bijes. Mama je držala Srdišku a tata Ljutića a oni su i dalje lupali nogama, mahali rukama, kričali jedno na drugo i otimali se.

Mama Srdžba i tata Bijes bili su vrlo ponosni na osobine svojih potomaka kad ne bi prijetila opasnost da će jedan drugoga istrijebiti. Zato ih je trebalo razdvojiti. Tako su mama i tata odlučili, i zato su to i učinili.

Ljutića su upisali u vrtić. Srdišku su učlanili u sportsko društvo. Mama i tata su napokon odahnuli, konačno su bili bez brige. No za brata Ljutića i sestricu Srdišku tek su tada počeli problemi, iako su i oni na početku mislili da je to pravo rješenje za sve.

Zapravo, počelo je sasvim dobro, barem što se tiče Ljutića. On je u vrtiću bio osoba na svom mjestu. Kad god bi se neko dijete naljutilo on bi mu šapnuo: *Plaći, vrišti, čupaj za kosu, vuci za uši, otmi, ne daj, uzmi, udri, viči ... li slično, već prema prilici.* Ali ubrzo su ga smjestili tamo gdje mu je mjesto. U sobi su napravili kutić kojeg su nazvali LJUTILIŠTE.

Tu nikome nije bilo zabranjeno da se ljuti. Ali su pritom postojala neka pravila: svatko se tu mogao ljutiti do mile volje, ali samo tu, u Ljutilištu, i djeca su tu u ljutnji mogla činiti svakakve ružne stvari koje tu ne bi nikoga povrijedile. Zbog toga su u Ljutilište stavili nekoliko starih nekorisnih jastuka koje su djeca mogla do mile volje udarati, bacati, gurati, skakati po njima i raditi sve što bi im palo napamet. Još je tamo bilo i brdo starih novina koje su mogli, i jesu, gužvati, drapati, čupati i tko zna što sve ne! Teta je tamo stavila i glinu. Ako bi se netko naljutio, otišao bi u Ljutilište i tamo mu je Ljutić šapnuo: *Sad ju štipaj, gnječi, mijesi, a možeš ju i bacati o stol, radi što ti drago!*

Nije Ljutić baš uvijek bio poslušan. Ponekad bi pobjegao iz Ljutilišta pa se dogodilo da se djeca potuku. Ali onda bi svi malo o tome razgovarali, pomirili se a Ljutića bi opet potjerali u Ljutilište. I tamo se Ljutić ljutio, ljutio, ljutio, ljutio ... Pa zašutio. Ostao je u svom kutiću. To mu je moralo biti dovoljno, I bilo je. On je našao svoje mjesto.

A što je bilo sa Srdiškom?

Na početku je Srdiška bila sretna u sportskom klubu gdje su odrasli i djeca vježbali borilačke vještine. Pomislila je kako je to stvarno pravo mjesto za srdžbu. A onda se zbunila. Ljudi bi se tu najprije tukli, a zatim se pozdravljali, grlili i radosno izlazili iz kluba. Nikako ih nije mogla rasrditi. I što se više trudila, to joj je bilo teže. Teško, još teže, na kraju je postalo nemoguće. No mama Srdžba i tata Bijes su imali puno razumijevanja za Srdišku pa su je pustili da ode gdje god želi.

Najprije je otišla u džunglu. Ubrzo joj je postalo jasno da se životinje ne tuku zbog srdžbe nego zbog gladi. Otišla je dalje.

Srela je jednu Elu koja se srdila jer su krafne koje je trebala pojesti bile hladne. Fino, mislila je Srdiška, eto posla za mene. No prije nego je još više rasrdila Elu, Elinu mama je uključila mikrovalnu pećnicu, stavila krafne, zgrijala ih i Ela se prestala srditi. Opet je Srdiška ostala bez posla.

Onda je čula psa Bonu kako laje na poštaru. Ni tu nije bila bolje sreće. Bono je na poštaru lajao tek iz navike. Onako, bez veze. Kao, uostalom, svi psi koje poznajem.

Put ju je vodio uz povrtnjak. Koje li sreće za umornu Srdišku koja je zbog duga put aveć bila umorna i nije se više niti srdila! Sad je bila samo malo ljuta. Bila je zapravo ljuta kao luk, ljuta kao paprika, ljuta kao češnjak i feferon. Oni su bili ljuti tek tako. Bez nekog pravog razloga. Kao i Srdiška. Bez nekog pravog razloga. Razlog za ljutnju im nije ni trebao. Tako je Srdiška shvatila da je našla pravo mjesto za sebe.

Ostala je u povrtnjaku. Časna riječ! Ako ne vjerujete, možete provjeriti. Treba samo kušati: luk, poriluk, papriku (naročito onu crvenu), češnjak i feferone. Feferone treba pojesti cijele. I dobro ih sažvakati. Ako vam ne smeta što su ljuti. Bez razloga!

Marica Milčec